

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 09 August 2017 13:31 - Last Updated Thursday, 10 August 2017 09:36

"டே ராகவா. நல்லா ஒருக்கா ஆசை தீ ரத் திரும்பிப் பார்த்துக்கோ. காட்டுக்கூள்ளை போனால் . வரும் வரகைக்கும் ஊரையே மனிசங்களையே பார்க்க முடியாது"

ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டேன் . அப்பொழுதுதான் மூதன் முறையாக ஒருவித திகில் படர்ந்த உணர்வு நெஞ்சை வட்டியோடியது. பயணத்தின் யதார்த்தம் பூரிந்தது. காடும், பயங்கரமான மிருகங்கள் வசிக்கும் காடும்! எந்தவிதப் பாதுகாப்புமில்லாமல் செல்கின்றோம் . திரும்பி வருவோமா. ஒரு கணம் தான்! மறுகணமே நெஞ்சில் ஆர்வம் குடிகொண்டு விட்டது. புதியனவற்றைப் பார்க்கப் போகின்றோமே என்று சந்தோஷம் பரவியது. ஒருவித எதிர்ப்பார்ப்புடன் , ஒருவித களிப்புடன் விரிந்திருந்த காட்டை ஊடறுத்து ஓற்றையடிப்பாதையினுள் காலடியெடுத்து வதைத்தோம் . மனித சஞ்சாரமேற்ற புதியதோரலகினுள் மெல்ல நுழைந்து கொண்டோம் . திரும்பின பக்கமெல்லாம் மரங்கள் . பெரிய சிறிய, ஓங்கிய, வீங்கிய, மரங்கள் , 'மிக நலமுடைய மரங்கள் , பல விந்தைச் சுவையுடைய கனிகள் . நெஞ்சிற்கனல் மணக்கும் பக்கங்கள் . மதிவஞ்சித்திட்டு மகழிச்சுனகைகள் . முட்கள் மண்பித்துயர் காட்டுக்கும் புதர்கள்" மலிந்த திக் குத் திரியாத காடும். காலையிளஞ்சுரிய ஒளியினை பெருவிரும்புகள் மறைத்து விட்டன. இலசோகத் தனெறல் வீசிக் கொண்டிருந்தது. பலவறே விதமான பறவகைகளின் கீச்சொலிகள் . இடையிடையே காற்றிலசயையும் இலகைளின் ஓசகைகள் . தொலைவில்நெங்கோ தாவிய மந்திகளின் ஒலிகள் . இவதைவிர ஒருவிதமான மோன அமதியெங்கும் பரவிக் கிடந்தது.

கும்ரனின் மாமாவும் நண்பனும் சிரிக்கச் சிரிக்கச் கததைத் தபடி சனென்று கொண்டிருந்தார்கள் . பின்னால் நானும் கும்ரனும் எங்களிற்குள் கததைத் தபடி சனென்று கொண்டிருந்தோம் . செல்லும் வழியெங்கும் விரிந்து கொண்டிருந்த காட்சிகளை வியப்புடன் பார்த்தபடி கும்ரனுடனும் கததைத் தபடி சனென்று கொண்டிருந்த நெஞ்சில் உற்சாகம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. களிப்பு துள்ளியோடியது. நேரம் ஏற ஏற கோடலை வப்பெயும் ஏறிக் கொண்டிருந்தது. அவ்வப்படுத்தலை ஓரளவிற்குக் காட்டும் மரங்கள் தணித்தபடியிருந்தன. நாங்களோ நடந்து கொண்டேயிருந்தோம் . கால்கள் கட்ட இலசோக வலிக் கத்தொடங்கின. வலிகட்டும் சமயங்களில் சிறிது தங்கி நின்றும்விட்டுப் பயணத்ததைத் தொடர்ந்தோம் . இடையிடையே தனெப்பட்ட சிறிய குட்டகைகளில் லாம் காய்ந்து போயிருந்தன. அந்த வரட்டம் வழமையை விடக் கோடலை கடும்யாகயிருந்தது. ஏனைய சமயங்களில் சிறிதளவாவது குட்டகைகளில் நீர்தேக்கிக் கிடக்கும் . அவ்வரட்டம் அது கட்ட இல்லலை. ராகவன் கற்றினான்

"வணெட்டுமென்றால் நீ யே பார் . நாங்கள் போற இடத்திலை மட்டும் ஊற்று வற்றவெ வற்றாது."

எங்கிருந்தோ மிருகமொன்றின் சத்தம் கட்டெட்டது. கும்ரனின் மாமா கற்றினார் .

"அது காட்டெருமையின்ற சத்தம் . கிட்டடியிலதைதானெங்கோ நிற்கவணெட்டும் ."

இவ்விதம் கற்றியவர் அருகிலிருந்த காய்ந்த மரமொன்றிலிருந்து கிளகைளையுடத்து ஆளிக் கொண்டு தடிகளைத் தந்தார் . "எதுக்கும் கையிலை தடியை வசைச்சிருப்பம் ." காட்டெருமகைகள் பயங்கரமானவையென்று களே விப்பட்டிருக்கின்றனே . அவற்றின் கற்றான கொம்புகள் உறுதியானவை. காட்டெருமகைளும் மற்க்கமானவை, தொடர்ந்தும்

நடந்து கொண்டிருந்தோம். ஆனால் காட்டெருமைகள் தனப்படவயில்லை. மரணம். வாழ்க்கைப் பாதையின் எந்த மயிலையில் நம்மை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றதென்பது எமக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் மரணம் நிற்கிறதென்றே நாம் பயணத்தை நிறுத்தி விடுவதில்லை. தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கிறோம். தானிருக்கின்றோம். ஒரு குறிக்கோளை வதைத்து, ஆர்வத்துடன், எதிர்பார்ப்புடன், எதிர்ப்புடும் நிகழ்வுகளை எதிர்ப்புடன், ஒருவித உற்சாகத்துடன், களிப்புடன் சினைந்து கொண்டிருக்கின்றோம். முடிவற்ற குள் எவ்வளவு முடியும்மோ அவ்வளவு முடித்துவிட வேண்டுமென்பது போல பறந்துகொண்டிருக்கின்றோம். அன்றைய எம் பயணமும் அவ்வகையில் தான் அமையத் திருந்தது. குற்றத்தை நான்கு மலைகளாவது காட்டினுள் சினைந்துப்போம். அப்பொழுதுதான் அதனைக் கண்டோம். கற்றுத்து. மயிர்ப்புடி, பார்ப்பதற்குப் பயமாயிருந்தது. கழிமும்புழங்களைப் போல பார்ப்பதைக் கு, ஆனால் அவற்றை விடச் சிறியதாக, சுவையிலும். கழிமும்புழத்தலைப் போல பார்ப்புடன் கழிமும்பு சுவையில்லாமல் இனிப்பாக இருக்கும் மதுலிப் பழங்கள் நிறைந்த மரமொன்றினருக்கே பழங்களைச் சுவைத்தபடி கரடியொன்று நின்றிருந்தது.

குமரன் தான் மதுலில் கரடியைக் கண்டான்.

தன்னங்கள் எம், கஞ்சாவும் தந்த கலையில் மெய் மறந்திருந்த மாமாவின் தும், மாமாவின் நண்பனின் தும் வறியிருந்த இடத்தை விட்டு ஓடிப்போனது. மதுலிப் பழங்களைச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்த கரடியின் கவனம் எங்கள் பக்கம் திரும்பியது. அவ்வளவுதான். அருகிலிருந்த குமரனின் மாமாவையும் மாமாவின் நண்பனையும் காணவில்லை. கையில் கிடந்த தடிகளைப் போட்டுவிட்டு அப்படி எப்படித் தான் அவ்வளவு விரைவாக அருகிலிருந்த மரத்தினில் ஏறினாரார்களோ. இதற்குள் முற்றாக மதுலிப் பழங்களின் மலேயிருந்த கவனத்தைக் கைவிட்ட கரடியைப் பற்றி ஏற்கனவே நிறைய கதைகளைக் களை விட்டிருந்தோம். மனிதர்களின் கண்களைத் தோண்டுவதில் அவை கதைநீந்தவை, சில சமயங்களில் அகப்படும் மனிதர்களின் ஆணுறுப்புகளையும் பிடிங்கி விடுவதில் விருப்பமுள்ளவை. இதே சமயம் சிறுவயதில் படிந்திருந்த 'அம்மாக் கரடி' 'அப்பாக் கரடி' 'குட்டிக் கரடி'யின் கதை ஞாபகத்திற்கு வந்தது. பிணம்போல ஆடாமல் அசையாமல் படுத்துத் திருந்தால் மரக்கட்டையாக எண்ணிக் கரடி விட்டு விட்டுப் போய் விடுமாம். ஆனால் அதனை முயன்று பார்க்கும் தரையம் எங்களிருவற்றின் கையில்தான். சிலவேளை இத்தகக் கரடி வித்தியாசமான கரடியாகியிருந்து விட்டால். சிறிது அறிவு கழிந்த கரடியாயிருந்து விட்டால்.

இதற்கிடையில் குமரன் மிக விரைவாக ஒரு காரியம் செய்தான். உணவுப் பார்சலை எடுத்துச் சூறிக் கட்டியிருந்த பப்பைப் பரிகைக் கழட்டிவிட்டு உணவை கரடி வரும் திசையை நோக்கி எறிந்தான். கரடியின் கவனம் ஒரு கணம் எறியப்பட்ட உணவின் மலே திரும்பியது. அந்தச் சிறு கணப்பொழுதிற்குள் கையிலிருந்த பப்பைப் பரிகைப் பற்றுவதை அருகிலிருந்த காய்ந்து குவிந்திருந்த குப்பை கழிங்களின் மலே போட்டு விட்டான். நெருப்பு 'குப்பீ' ரெனப் பற்றியது. நெருப்பைக் கண்டு மருண்ட கரடி வந்த வழியே ஓடிக் காட்டினுள் மறந்தது. நெருப்பு எவ்விதம் மிருகங்களைப் பயப்படுத்தி விடுகின்றதென்பதை அன்று தான் அறிந்து கொண்டேன். கரடி ஓடி மறந்ததும் குமரனின் மாமாவும், நண்பனும் மரத்திலிருந்து இறங்கி வந்தார்கள், எங்களையே பார்த்து அவர்களின் கைவெடிக் கமாயிருந்தது. இருந்தாலும் குமரனின் அறிவை மெச்ச அவர்கள் தவறவயில்லை. இத்தகச் சம்பவம் எனக்குப் பெரியதொரு உண்மையை எடுத்துக் காட்டியது. பய உணர்வு எவ்விதம் அறிவை மறந்தது விடுகின்றது. சூயநலத்தை எவ்விதம் துண்டிவிடுகின்றது. கரடியைக் கண்டதும் பயந்து விட்ட குமரனின் மாமாவோ நண்பனோ தங்களையே காத்துக் கொள்ள

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 09 August 2017 13:31 - Last Updated Thursday, 10 August 2017 09:36

வணே டுமனெ ற உணர் வில் ஏறி மரத் தில் ஓளிந் து ககொண் டார் களதே தவிர சிறுவர் களான எங் களபைப் பற் றிக் ககொஞ் சம் கபிட நினைகை கவில் லை. இதசேமயம் இந் தச சம்பவம் இன் னுமகொரு விடயத் தயையும் எடுத் துக் காட் டியது. எதிர் ப்படும் சபீழல் கள் எவ்வளவு ஆபத் து நிறைந் தவயாகவிருந் தாலும் , அறிவபைப் பாவித் து தப் புவதற் கு முயற் சி சயெத் து பார் க க வணே டும் . முயற் சி ததோற் கலாம் . வலெல்லாம் . அத் தகயை ஆபத் தான சமயங் களில் பய உணர் விற கு ஆட் பட் டுக் கலங் கி நின் று விடுவதால் நிகழப் பகோகின் ற அழிவபை தடுத் து நிறுத் த முடியுமா? குமரன் உண் மயில் நடுஞ் சூரம் மிக் கவன் தான் . மாமாவின் சிகரட் டிற காக எடுத் துவந் த நடுபுப் பபுப் பட்டியயையும் சாப் பாட் டுப் பார் சலயையும் இணைத் துக் கலங் காமல் ஒரு திட் டம் பகோட் டு முயன் று பார் த் தான் . வறெ றி கிட் டிவிட் டது. சந் தரப் ப சபீழ் நிலகைள் எத் தகயை ஆபத் தானவயாக எதிர் ப்பட் டாலும் மனிதனதே முயற் சியமை மட் டும் கவைட் டு விடாததே. மபீளயைமை மட் டும் பாவிக் காமலிருந் து விடாததே. மபீளயைமடன் கபீடிய முயற் சி நிச சயம் உன் னகைக் காப் பாற் றும் .

000000000000 0000000000: 0000000000 0000 0000000000 !

"தம் பிமாரதே என் ன சகொலந் தீ ங் கள் . திரும் பிப் பகோவமா. இல் லை. தகொடர் ந் து பகோகத் தான் பகோறிங் களா" குமரனின் மாமாதான் ககே டார் . எனக் ககோ கரடியின் தரிசனம் முன் னவைட் ட ஆர் வத் தை ஏற் பட் டுத் திவிட் டது. ஏத் தோ வீ ரதீ ர பராக் கிரமங் கள் நிறைந் த பயணமகொன் றை நாங் கள் நடத் திக் ககொண் டிருப் பது பகோன் ற உணர் வு நடுஞ் சில் நிறைந் திருந் தது. குமரன் ககே டான் .

"என் ன ராகவா சகொல்லுறாய் . உன் ர விரும் பமனெ ன் ன பகோறதா. திரும் புகறதா."

"இவ்வளவு தபீரம் வந் துவிட் டுத் திரும் புகறதா." நான் இழுத் தனே .

"சரி சரி பகொடியனின் ஆசயை ஏன் ககெடுப் பான் . இவ்வளவு தபீரம் வந் தாச சூ பகோயப் ப பார் ப்பம் ." மாமாவின் நண் பன்தான் சிரித் தபடி கபீறினான் . இதற் கிடயில் ஒரு தம் அபித் து விட் டிருந் தான் . மாமாவும் வாங் கி ஒரு தம் இழுத் தார் . சிரிப் புகொருவரயையும் தகொற் றிக் ககொண் டது. நாங் கள் எங் களிற் குள் சிரித் துக் ககொண் டகோம் . பயணம் தகொடர் ந் தது.

நகோம் நண் பகலகை அண் மித் துக் ககொண் டிருந் தது. பசி வயிற் றகைக் கிள் எத்

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 09 August 2017 13:31 - Last Updated Thursday, 10 August 2017 09:36

தொடங்கியது. கால்கள் சற்றே தள்ளாடத் தொடங்கின. அப்பொழுதுதான் கட்பிக் கொண்டு வந்த சாப்பாடும் கரடியோடு போனது நின்னவிற்கு வந்தது. பாலமைரம் தனெட்டப்போது கல்லால் அடித்துப் பாலபைப்பழங்களபைப் பொறுக்கித் தின்றோம். வீரயைகை கண்டப்போது வீரபைப்பழங்களபைப் பறித்துண்டோம், மதுலிப்பழ மரங்களகை கண்டப்போது அவற்றபைப் பிடுங்கிச் சுவதைத்தோம். பசியை ஒருவாறு அடக்கினோம் பசி சிறிது அடங்க தாகமடுக்கத் தொடங்கிவிட்டது. தாகத் தால் நாவலெல்லாம் வறண்டு விட்டது. அடங்கியிருந்த பசி சிறிது நேரத்தில் மீண்டும் தலையெடுக்கத் தொடங்கி விட்டது. தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தோம் கண்ணுக்கெட்டிய தொலவை வரமரங்கள் நிறைந்து கிடந்தன. உண்ணக்கூடிய பழ மரங்கள் ஒன்றகைக்கூடக் காணவில்லை. தாகத் தால் வறண்ட தொண்டயை நனபைப்போமென்றால் ஒரு குளங் கூட்டயைகைக்கூடக் காணவில்லை. தனெட்டவயைலெல்லாம் வறண்டு கிடந்தன.

கும்ரனின் மாமா கபினார். 'இன்னுங் கொஞ்சத்திரம் தான். அங்கு போனால் தண்ணிக் குப் பஞ்சமில்லை. தொண்டயை நனகைக் கலாம். அந்த இடத்திலை மதுலிப் பழமரங்களும் நிறயை இருக்கு.'

எனக்கோ பசியால் கண்கள் பஞ்சடைந்தன என்பார்களே அப்படியிருந்தது. கால்கள் தளர்ந்து தள்ளாடின. வளியில் சொன்னால் வடக்கக்கடென்று பொறுத்தபி நடந்து கொண்டிருந்தன. எல்லோர் நிலயை இதுதான் எங்களிற்கிடயைல் பசேசு குறநைத்தது. உற்சாகத்தை வரவழபைப்பதற்காக மாமாவின் நண்பன் 'மாசிலா உண்மகை காதலே' என்று பாட முயன்று பார்த்து மதுலிரண்டு அடிகளுடன் தோற்றுப் போனான். சரியான தயாரிப்புகளினின்று ஒருப்போதும் இப்படி வளிக் கிடக்கூடாது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டன. நடந்து கொண்டிருந்த கும்ரனின் மாமாவின் கண்கள் விரிந்தன.

"அப்பா. ஒரு வழியாக வந்தாயிற்று." அவர் காட்டிய திசயைப் பார்த்தோம். சிறியதொரு நீர்நிலயைிருந்ததற்கு அடயாளமாக ஒரு பிரதசேம் தனெட்டது மாமாவின் முகமும் வாடிவிட்டது.

"இப்படியொரு நாளும் நேந்ததில்லை இதிலை நீர் எந்தப் பெரிய கோடயைன்றாலும் வற்றியதாகச் சரித்திரமயில்லை."

எனக்கும் சிறிதே சப்பென்றாகி விட்டது. அதிசயமானதொன்றபைப் பார்க்கப் போகின்றோமென்று வந்தால் நிலமை இப்படியாயிருக்கவேண்டும். அந்த நீர்நிலயைசேசுற்றி மரங்களில் பரண்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவற்றில் இரவிரவாகக் காவலிருந்து தண்ணிக் குக்க வரும் மிருகங்களவை வட்டயைடுவாரகளாம். அப்பரண்களில் ஏறிப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. உடல்தான் வலுவற்றிருந்தது. இதற்கிடயைல் கும்ரனின் முயன்று பார்க்கும் மீளவை வேசயெய்தத் தொடங்கிவிட்டது. வறண்டிருந்த நிலத்தில் சிரட்டயைன்றிருந்தது. யாரோ வந்தவர்கள் பாவித்திருக்க வேண்டும். சிரட்டயையெடுத்து கும்ரன் தரயைல் அங்காங்கே கிண்பிப் பார்க்கத் தொடங்கினான். என்ன ஆச்சரியம். ஓரிடத்தில் நீர் சூரந்தது. சூரந்த நீரோ மண்கலந்த நீராயிருந்தது. இதயைலெல்லாம் யார்கண்டார்கள்? வறண்டிருந்த தொண்டகைக்கு அதுவே அமிர்தமாகியிருந்தது. (ஆனால் அதன் பிறகு ஒரு கிழமயைக வயிற்றுக்கோளாற்றால் அவதிப்பட்டது இன்னும்பொருகதை) சாதாரண சமயமென்றால் இப்படியொரு அசுத்தமான சிரட்டயைல் அசுத்தமான நீரை அள்ளிக் குடித்திருப்போமா?

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 09 August 2017 13:31 - Last Updated Thursday, 10 August 2017 09:36

'□□□□□ □□□ '□□□□□□□□□□

'வன்னிமண்' இது ஒரு நாவலா? நாவல் என்ற வழக்கமான வரலாற்று கணங்கள் படிப்பார்த்தால் இது நாவலையேல். வரலாற்று கணங்களால் தாண்டி நாம் தான் நிர்ணயித்துக் கொள்கின்றோம். வழக்கமான நாவலிற் குரிய வரலாற்று கணங்களால் மீறி

அண்மையில் சில நாவல்கள் வளர்ந்துள்ளன. வன்னிமண்ணும் அத்தகைய வகையைச் சேர்ந்ததொரு நாவல்தான். ஒரு காலத்தில் அமதி தவழ்ந்த வன்னிமண்ணின் அமதி இன்று பறிபோய் விட்டது. போர்மகேங்கள் அந்த மண்ணைச் சூற்றிக் கவிந்து விட்டன. இவ்வன்னிமண்ணினுடைய எம்மண்ணின் இன்றைய நிலைமை ஆராயப் படுகின்றது. இந்நாவலின் போக்குப் பலரிடம் பிடித்திருக்கின்றது என்பதை சிவவிவழிவாயிலாக அறிய முடிந்தது. வாசகர்களின் கருத்துக்களை எப்பொழுதும் நான் மதிப்பவன். எழுத்தாளனொருவரின் வளர்ச்சிக்கு இத்தகைய கருத்துக்கள் மிகவும் அவசியம்.

இன்னும்பொரு விடயம் என பாலய காலத்து வாழ்வு இந்த மண்ணில் தான் கழிந்தது. அந்த அனுபவங்களின் பாதிப்பை இந்த நாவலில் நீங்கள் நிறையக் காணலாம். சும்னதாஸ் பாஸ்பைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு முக்கிய உண்மையைக் கற்றுத் தான் வேண்டாம். வன்னிமண்ணில் நாங்கள் வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் எங்கள் வீட்டிற்குகுகில் ஒரு சிங்கள பாஸ் குடும்பம் இருக்கத்தான் செய்தது. அந்த பாஸ் குடும்பத்தவர்கள் நாங்கள் அம்மண்ணிற்குப் போவதற்கு முன்பிருந்தே அம்மண்ணுடன் பிணைந்து வாழ்ந்து வந்தவர்கள். எங்களுடன் நெருங்கிய பழகியவர்கள். சூக்துக்கங்களில் பங்கு பற்றியவர்கள் ஒருமுறை எங்கள் வீட்டிற்குகுகிலிருந்த குளமொன்றில் மழ்கும் தறுவாயில் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த என்னையும், சாந்தா என்ற சிங்கள இளைஞனையும் துணிச்சலுடன் காப்பாற்றியவர். அந்த சிங்கள பாஸ்தான். நாங்கள் 70களில் யாழ்ப்பாணம் திரும்பி விட்டோம் அதன்பிறகு எங்களிற்கும் அவர்களிற்குமிடையிலிருந்த தொடர்பு விடப்பட்டது போனது. 1983 இலிருந்து மாறிவிட்ட நாட்டு நிலைமையைத் தொடர்ந்து, தமிழ் மக்களின் போராட்டம் கன்னற்றெய்து தொடங்கி விட்டது. இந்தக் காலகட்டத்தில் விடுதலைக்காகப் போராட்டம் அமைப்பொன்றினால் அந்தச் சிங்கள பாஸ் குடும்பமே முற்றாக அழிக்கப்பட்டதாகக் களே விப்பட்டனே. அண்மையில் தான் களே விப்பட்டனே.

யார் செய்தார்கள்?

ஏன் செய்தார்கள்?

வழக்கம்போல் பலவிதமான வதந்திகள், ஊக்கங்கள். அந்த சிங்கள பாஸ்தான் 'சும்னதாஸ் பாஸாக' 'வன்னிமண் நாவலில் உருப்பெற்றிருக்கின்றார். நான் இன்று உயிரூடன் இருப்பதற்குக் காரணமானவர் அந்தச் சிங்கள பாஸ். அதனை என்னால் ஒரு போதும் மறக்க முடியாது.

போர்களினால் எமது மண் இன்று சீரழிந்து போய்க் கிடக்கின்றது. காலத்திற்குக் காலம் தோன்றிய சிங்கள இனவாத அரசியற் தலைமைகளாலும், ஒரு சில தீர்க்கதரிசனமற்ற தமிழ் தலைமைகளாலும் உருவான நிலைமைதான் இன்றைய நிலைமை. பழையபடி இன்றைய அரசு, பிரச்சனையை இவ்வளவு துரம் வளர்வதற்குக் காரணமான ஜே.ஆர். அரசின் பாணியைப் பின்பற்றத் தொடங்கியுள்ளது. இன்பிரச்சினையைப் பயங்கரவாதப் பிரச்சனையாக உருவாக்கி கின்றது. இத்தகைய பரிணவாத அரசுகளிலிருந்து எம்மக்களிற்கு நிரந்தரமான விடுதலை வேண்டாம். இத்தகைய அரசுகளால் நாங்கள் மட்டுமல்ல சிங்கள, முஸ்லிம் சகோதரர்களும் தாம் பாதிக்கப்படுகின்றார்கள். முன்னாள் பிரமேதாஸ் அரசால் படுகொலை செய்யப்பட்ட 50,000 க்குமிகமான சிங்களவர்களை எண்ணிப் பாருங்கள். அத்துமீறிய சிங்களக் குடியிறேற்றங்கள் இராணுவ அடக்குமுறை இவற்றால் பாதிக்கப்படுவது தமிழர்கள் மட்டுமல்ல முஸ்லிம் சகோதரர்களும் தாம்.

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 09 August 2017 13:31 - Last Updated Thursday, 10 August 2017 09:36

எம்மக்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளிற்காகப் போராட ஆயுதம் ஏந்தியவர்கள் தொடர்ந்தும் தமக்கிடையில் மோதித் தவேயற்ற அழிவுகள் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க வணேட்டும். அப்பாவிகள் யாராயிருந்தாலும் அவர்களிற்கெதிராகத் துப்பாக்கிகள் நீட்டப்படுவது நிறுத்தப்படவணேட்டும். நம் மண்ணின் அமர்த்திக்கு மூதற்படியிதுவே. 'வன்னிமண் நாவலின் நோக்கமும் இதுவே.

ngiri2704@rogers.com

வன்னிமண் [\(1 -5\)](#)

வன்னிமண் [\(6 -9\)](#)

வன்னிமண் [\(10 -13\)](#)